

Arrest

nr. 212 707 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds X, die van Belgische nationaliteit is en anderzijds X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, op 11 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster dient, in naam van het minderjarig kind A.S.A., op 20 juli 2015 bij de Belgische ambassade te Addis Abeba, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf om humanitaire redenen op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Een eerdere aanvraag tot het bekomen van een visum type D werd op 24 maart 2014 geweigerd door de verwerende partij.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 februari 2016 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing, die tweede verzoekster op 10 februari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D om zich in België te vestigen bij de Belgische M.C.. M.C. heeft van een Ethiopische rechtbank de voogdij gekregen over betrokkene en is naar Ethiopisch recht de adoptiemoeder van betrokkene.

De adoptie waarvan sprake is echter geen adoptie die in België enige waarde kan hebben, het betreft immers een zogenaamde internationale adoptie die niet volgens de erkende procedures is verlopen.

Bijgevolg zijn de bepalingen inzake gezinshereniging in de vreemdelingenwet niet van toepassing.

Op 07.02.2014 diende betrokkene reeds een aanvraag in tot het bekomen van een visum D omwille van dezelfde reden in, deze werd geweigerd. De huidige aanvraag biedt vooral een aanvulling op de reeds in de vorige aanvraag voorgelegde documenten en tracht voldoende elementen naar voren te brengen opdat een visum D zou kunnen afgeleverd omwille van humanitaire elementen. Opnieuw zijn er onvoldoende elementen naar voren gebracht die het uitzonderlijk geven van een visum D omwille van humanitaire redenen aan betrokkene zou kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samen met haar twee zussen bij de buurvrouw van hun biologische moeder verblijft. De buurvrouw is bijna volledig blind is en heeft ook moeite met de verzorging van de drie kinderen. Ter staving van de aanvraag wordt gedocumenteerd dat de biologische moeder van betrokkene mentaal ziek is, straatarm zou zijn en (zowel sociaal als financieel) niet in staat zou zijn voor betrokkene en haar twee zussen te zorgen. Er wordt ook gedocumenteerd dat de nog levende familieleden van betrokkene eveneens niet in staat zouden zijn voor betrokkene te zorgen: bepaalde familieleden zijn niet meer in leven, hebben zelf hun handen vol met de zorg voor hun gezinscel of hebben onvoldoende inkomsten om zich te ontfemen over betrokkene.

Niettegenstaande deze schrijnende situatie die wij ten zeerste erkennen, zijn wij van mening dat het niet opportuun is drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen enkel en alleen omwille van het feit dat betrokkene naar plaatselijk recht werd geadopteerd door M.C.. Zoals ik reeds eerder in de vorige beslissing heb gesteld, kunnen adopties naar plaatselijk recht geen aanleiding geven tot het sowieso toekennen van een visum aan het kind in kwestie. Inzake een niet in België erkende adoptie of inzake een voogdij, zal naar de situatie van het kind in kwestie worden gekeken.

In casu zou het afgeven van een visum aan betrokkene niet getuigen van proportionaliteit tegenover diens twee zussen. Het is ons inziens beter dat betrokkene niet wordt weggehaald uit de voor haar vertrouwde omgeving waar ze leeft in het bijzijn van de enige twee dichte familieleden met wie ze nog een familieband heeft (namelijk haar twee zussen). Indien de buurvrouw zou wegvallen en er geen personen meer zouden zijn die zich over betrokkene zouden kunnen ontfemen, is in deze niet de ideale oplossing betrokkene naar België te overbrengen maar wel deze drie zussen over te leveren aan de Ethiopische autoriteiten bij gebrek aan goede zorgen door de moeder. Het argument dat de advocaat in kwestie opwerpt dat bij het toekennen van een visum aan betrokkene een last van de schouders van de buurvrouw van de biologische moeder waar betrokkene momenteel verblijft zou vallen gelet op het feit dat de buurvrouw dan voor een kind minder zou moeten zorgen, gaat voorbij aan het feit dat M.C. enkel volgens Ethiopisch recht de voogdij over het kind bezit en dat deze voogdij in België geen enkel verblijfsrecht creëert.

Bovendien legt betrokkene geen medisch attest voor conform de vreemdelingenwet dat bewijst dat betrokkene vrij is van de in de bijlage van de vreemdelingenwet vermelde ziekten en aandoeningen. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheden van M.C. betrokkene verder financieel en op andere manieren te steunen via eventuele toekomstige toeristische verblijven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van voormelde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de

vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de bestreden beslissing niet is gericht aan eerste verzoekster kan zij er niet door gegriefd zijn. Derhalve ontbeert M.C. de vereiste hoedanigheid om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden beslissing die is gericht aan een derde. De Raad voegt er volledigheidshalve aan toe dat aangezien er naar Belgisch recht ook geen band is tussen eerste verzoekster en het kind A.S.A. – er ligt geen door de Belgische autoriteiten erkende adoptieakte voor – ze evenmin op wettige wijze het minderjarig kind A.S.A. kan vertegenwoordigen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend door M.C.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door B.H.C. (hierna: verzoekster)

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1 Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Een ander aspect van de materiële motiveringsverplichting is dat de motivering logisch, coherent moet zijn en redelijk; wat ook wel eens het redelijkheidsbeginsel genoemd wordt – hetwelk een integraal onderdeel van de materiële motiveringsverplichting uitmaakt. In casu is dat echter allerminst het geval.

II.1.2. In casu werd er destijds niet voor geopteerd om beroep in te dienen tegen de vorige weigering (dd. 24 maart 2014), aangezien verzoekende partij de bemerkingen van de verwerende partij kon begrijpen en het dus opportuener vond om een nieuwe aanvraag in te dienen waarin aan de bezwaren van de verwerende partij werd tegemoetgekomen. Geduldig diende de verzoekende partij dus een nieuwe aanvraag in en wachtte zij meer dan 7 maanden op een nieuw antwoord.

Tevergeefs echter. Verzoekende partij zet hierna uiteen waarom de huidige motivering niet coherent en dus tegenstrijdig en onredelijk is.

II.1.3. Verwerende partij stelde in haar beslissing dd. 24 maart 2014:

“Ten eerste, betrokkene verblijft momenteel nog bij haar biologische moeder H.B.. Het feit dat deze moeder ziek is en niet naar haar kinderen omkijkt wat in het administratief dossier van betrokkene naar voor komt, is niet gestaafd door bijvoorbeeld medische attesten van een behandeld (sic) arts.”

Verzoekende partij hield rekening met dit argument en stelde het volgende in haar nieuwe aanvraag: “Haar moeder, mevrouw H.B., is niet in staat om voor haar kinderen te zorgen. De moeder lijdt immers aan een majeure depressie (Stuk 3 – medisch attest) en is zelfs niet instaat om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor drie kleine kinderen. Dit alles werd eveneens geattesteerd in de gemeenschapsrechtbank te Ethiopië (Cf. Stuk 4). Deze documenten werden gelegaliseerd en vertaald. Uit deze documenten blijkt dat de moeder geestelijk ziek is en in de onmogelijkheid verkeert om voor haar kinderen te zorgen.”

De thans bestreden beslissing stelt nu echter het volgende:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samen met haar twee zussen bij de buurvrouw van hun biologische moeder verblijft. De buurvrouw is bijna volledig blind is en heeft ook moeite met de verzorging van de drie kinderen. Ter staving van de aanvraag wordt gedocumenteerd dat de biologische moeder van betrokkene mentaal ziek is, straatarm zou zijn en (zowel sociaal als financieel) niet in staat zou zijn voor betrokkene en haar twee zussen te zorgen. Er wordt ook gedocumenteerd dat de nog levende familieleden van betrokkene eveneens niet in staat zouden zijn voor betrokkene te zorgen: bepaalde familieleden zijn niet meer in leven, hebben zelf hun handen vol met de zorg voor hun gezinscel of hebben onvoldoende inkomsten om zich te ontfemen over betrokkene. Niettegenstaande deze schrijnende situatie die wij ten zeerste erkennen, zijn wij van mening dat het niet opportuun is drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen enkel en alleen omwille van het feit dat betrokkene naar plaatselijk recht werd geadopteerd door M.C..”

De huidige motivering is dus tegenstrijdig aan de vorige aangezien de ziekte van de moeder nu plots niet meer relevant lijkt.

II.1.4. De initiële beslissing stelde tevens:

“Betrokkene heeft behalve haar moeder bovendien nog familie tot in de derde graad. Zo is er haar oom die door haar moeder werd aangeduid om haar te vertegenwoordigen wanneer nodig bij de rechtbank.” Ook hierop ging verzoekende partij in bij haar huidige aanvraag:

“De vorige weigeringsbeslissing dd. 24 maart 2014 werpt tevens de vraag op of de oom van cliënte, de heer A.S., de zorg over cliënte niet op zich zou kunnen nemen. Dit is echter niet het geval. De oom van cliënte is reeds verantwoordelijk voor acht familieleden en verkeert dan ook in de onmogelijkheid om nog een individu ten laste te nemen. Afgezien van het vertegenwoordigen van cliënte op de rechtbank heeft hij nog nooit bijgedragen aan haar opvoeding. Dit alles werd eveneens geattesteerd door de rechtbank (Cf. Stuk 7). Ook deze documenten werden gelegaliseerd en vertaald.”

De thans bestreden beslissing stelt nu echter het volgende:

“Er wordt ook gedocumenteerd dat de nog levende familieleden van betrokkene eveneens niet in staat zouden zijn voor betrokkene te zorgen: bepaalde familieleden zijn niet meer in leven, hebben zelf hun handen vol met de zorg voor hun gezinscel of hebben onvoldoende inkomsten om zich te ontfemen over betrokkene. Niettegenstaande deze schrijnende situatie die wij ten zeerste erkennen, zijn wij van mening dat het niet opportuun is drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen enkel en alleen omwille van het feit dat betrokkene naar plaatselijk recht werd geadopteerd door M.C..”

Dit is een zeer eenzijdige lectuur van de feiten die door de verzoekende partij naar voren werden gebracht. Mevrouw M.C. heeft de verzoekende partij juist geadopteerd omwille van deze schrijnende situatie en het is ook daarom dat thans een humanitair visum wordt aangevraagd. Het is niet omwille van die adoptie dat een visum wordt aangevraagd.

Bovendien heeft de verzoekende partij genoegzaam aangetoond dat noch haar moeder, noch haar oom in staat zijn om voor haar te zorgen en dat de last voor de buurvrouw steeds zwaarder wordt. Stellen dat het gezin uit elkaar zou worden gehaald ‘enkel en alleen’ omwille van die adoptie is dus manifest onjuist!

II.1.5. De initiële weigeringsbeslissing (dd. 24 maart 2015) stelde verder:

“Betrokkene heeft echter ook nog twee zussen, één zus van 11 jaar oud en één zus van 2 jaar oud. Het is onduidelijk waar deze zussen verblijven en wie het hoederecht over hen heeft. Ook wordt er gewag gemaakt van twee andere familieleden, waarvan de soort band die zij hebben met betrokkene niet verder wordt gespecificeerd. Bijgevolg heeft betrokkene voldoende familie en ontbeert het haar in haar land van herkomst niet aan personen die zowel de zorg- en opvoedingstaken kunnen waarnemen.”

Nochtans weerlegde verzoekende partij ook dit bezwaar in haar aanvraag:

“Haar moeder, mevrouw H.B, is niet in staat om voor haar kinderen te zorgen. De moeder lijdt immers aan een majeure depressie (Stuk 3 – medisch attest) en is zelfs niet instaat om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor drie kleine kinderen. Dit alles werd eveneens geattesteerd in de gemeenschapsrechtbank te Ethiopië (Cf. Stuk 4). Deze documenten werden gelegaliseerd en vertaald. Uit deze documenten blijkt dat de moeder geestelijk ziek is en in de onmogelijkheid verkeert om voor haar kinderen te zorgen. Ook de oma van cliënte, mevrouw E.B., die altijd de zorg van de kinderen op zich nam, is reeds overleden en kan dus evenmin instaan voor de opvoeding van de minderjarige kinderen (cf. Stuk 5).

Cliënte en haar twee minderjarige zussen verblijven thans in een kamer bij hun buurvrouw, mevrouw M.N.S.. De buurvrouw is op heden 68 jaar en ook zij heeft medische problemen. Zij is voor 80 procent

blind en had een femorale breuk in haar nek waardoor zij beperkingen ondervindt in haar dagelijks functioneren (Cf. Stuk 6 - identiteitsdocument buurvrouw en medisch attest).

De vorige weigeringsbeslissing dd. 24 maart 2014 werpt tevens de vraag op of de oom van cliënte, de heer A.S., de zorg over cliënte niet op zich zou kunnen nemen. Dit is echter niet het geval. De oom van cliënte is reeds verantwoordelijk voor acht familieleden en verkeert dan ook in de onmogelijkheid om nog een individu ten laste te nemen. Afgezien van het vertegenwoordigen van cliënte op de rechtbank heeft hij nog nooit bijgedragen aan haar opvoeding. Dit alles werd eveneens geattesteerd door de rechtbank (Cf. Stuk 7). Ook deze documenten werden gelegaliseerd en vertaald.

Uw dienst zal misschien opmerken dat de twee minderjarige zusjes aan hun 'lot' zullen worden overgelaten in Ethiopië. Desalniettemin zou dit een last zijn die van de schouders van de buurvrouw M.N.S. valt, gezien het zorgen voor twee, dan wel drie kinderen toch een groot verschil is. Ook het oudste zusje is intussen al wat zelfredzamer.

Het spreekt voor zich, gezien de leeftijd van cliënte, dat zij niet voor zichzelf kan instaan en bijstand nodig heeft. Op heden wordt deze taak opgenomen door haar oude en bijna volledig blinde buurvrouw. Dit betreft een onhoudbare situatie waarin verandering zich opdringt. Dit was tevens de reden waarom mevrouw C. beslist heeft cliënte te adopteren."

De verwerende partij verandert echter thans het geweer van schouder en argumenteert nu als volgt:

"Niettegenstaande deze schrijnende situatie die wij ten zeerste erkennen, zijn wij van mening dat het niet opportuun is drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen enkel en alleen omwille van het feit dat betrokkene naar plaatselijk recht werd geadopteerd door M.C..

(...)

In casu zou het afgeven van een visum aan betrokkene niet getuigen van proportionaliteit tegenover diens twee zussen. Het is ons inziens beter dat betrokkene niet wordt weggehaald uit de voor haar vertrouwde omgeving waar ze leeft in het bijzijn van de enige twee dichte familieleden met wie ze nog een familieband heeft (namelijk haar twee zussen). Indien de buurvrouw zou wegvallen en er geen personen meer zouden zijn die zich over betrokkene zouden kunnen ontfermen, is in deze niet de ideale oplossing betrokkene naar België te overbrengen maar wel deze drie zussen over te leveren aan de Ethiopische autoriteiten bij gebrek aan goede zorgen door de moeder. Het argument dat de advocaat in kwestie opwerpt dat bij het toekennen van een visum aan betrokkene een last van de schouders van de buurvrouw van de biologische moeder waar betrokkene momenteel verblijft zou vallen gelet op het feit dat de buurvrouw dan voor een kind minder zou moeten zorgen, gaat voorbij aan het feit dat M.C.ns enkel volgens Ethiopisch recht de voogdij over het kind bezit en dat deze voogdij in België geen enkel verblijfsrecht creëert."

Dit is geen serieus antwoord op de stelling van de verzoekende partij dat hiermee ook de zorg van de buurvrouw voor de twee andere kinderen draaglijker zou worden. Verwerende partij stelde bovendien aanvankelijk dat er voldoende familie was op de opvoedingstaken waar te nemen; nu dit niet het geval blijkt te zijn meent zij dat de verzoekende partij maar aan de Ethiopische autoriteiten moet worden overgeleverd. Opnieuw draait de verwerende partij zich in alle mogelijke bochten om toch maar een weigeringsbeslissing te kunnen nemen.

Bovendien werd nu juist een humanitair visum aangevraagd omdat de verzoekende partij er zich van bewust is dat deze zaak niet tot een visum gezinshereniging aanleiding kan geven. Er werd dus absoluut NIET aan voorbij gegaan dat deze voogdij in België geen verblijfsrecht creëert.

De redenering van de verwerende partij is dus eigenlijk een cirkelredenering: er wordt geen humanitair visum toegekend omdat de verzoekende partij niet voor een visum gezinshereniging in aanmerking komt, terwijl dat nu juist de reden was dat de verzoekende partij een humanitair visum aanvraag en geen visum gezinshereniging.

Dergelijke manier van redeneren schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting en vormt hoe dan ook geen adequaat antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij.

II.1.6. Bovendien is mevrouw C. stomverbaasd te lezen dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij – samen met haar twee zussen – goed af zou zijn in een weeshuis.

Ze kent immers het hoofd van het weeshuis in Lalibela, met name de heer H. en ze gruwelt van de gedachte alleen al dat de verzoekende partij of/ en haar twee zussen daar terecht zouden komen (hetgeen waarschijnlijker wordt, naarmate dezelfde last op de schouders van de buurvrouw die thans

voor de zusjes zorgt blijft wegen). Het hoofd van het lokale weeshuis benaderde haar immers reeds voor geld – mevrouw C. is daar niet op ingegaan (cf. e-mail stuk 3).

Bovendien kan ook de vraag gesteld worden waar het 'hoger belang van het kind' aanwezig is in deze. Het lijkt er immers meer op dat de verwerende partij zich in alle mogelijke bochten kronkelt om toch maar geen visum toe te moeten kennen en daarbij geen enkele motivering pour les 'besoins de la cause' schuwt.

Zou het hoger belang er niet meer bij gebaat zijn dat mevrouw C. de zorg voor het jongste kindje overneemt en tevens zo alle kansen geeft aan de andere twee kinderen om zolang als mogelijk in hun vertrouwde omgeving bij de buurvrouw te blijven?

Het valt niet in te zien waarom een 'overlevering aan de Ethiopische autoriteiten' beter zou zijn dan het alternatief, dat door mevrouw C. wordt geboden.

Verzoekende partij meent dan ook dat de huidige beslissing op manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en bijgevolg tevens artikel 9 Vreemdelingenwet schendt.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing is gestoeld op twee motieven, met name:

- de naar Ethiopisch recht afgesloten adoptie van het minderjarig kind door mevr. M.C. kent geen waarde in België omdat het een zogenaamde internationale adoptie betreft die niet volgens de erkende procedures is verlopen; aldus zijn de bepalingen inzake gezinshereniging niet van toepassing (1);
- er zijn onvoldoende elementen naar voren gebracht die “het uitzonderlijk geven van een visum omwille van humanitaire redenen” zouden kunnen rechtvaardigen (2).

3.4. Overwegingen (1) worden door verzoekster niet betwist. Integendeel erkent verzoekster dat zij “er zich van bewust is dat deze zaak niet tot een visum gezinshereniging aanleiding kan geven”. Deze overwegingen in de bestreden beslissing – die de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet betreffen – blijven derhalve overeind.

3.5. Overwegingen (2) betreffen de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

3.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, moet voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft.

3.7. In casu oordeelde verweerder dat het minderjarig kind A.S.A. geen humanitair visum kan worden toegekend. Hij erkent dat er sprake is van een schrijnende situatie – met name dat het minderjarig kind en haar twee zussen bij de buurvrouw van hun biologische moeder verblijven, dat die bijna volledig blind is en moeite heeft met de verzorging van de drie kinderen, dat de biologische moeder mentaal ziek en straatarm is en hierdoor zowel sociaal als financieel niet in staat is om de kinderen te verzorgen, dat de nog levende familieleden evenmin in staat zijn om voor de drie minderjarige kinderen te zorgen – doch hij is van oordeel dat het niet opportuun is om drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen. De

verwerende partij geeft aan dat het niet zou getuigen van proportionaliteit tegenover de twee andere zussen om een visum af te geven aan het minderjarig kind A.S.A. Verder is verweerder van oordeel dat het beter is dat het minderjarig kind A.S.A. niet wordt weggehaald uit haar vertrouwde omgeving waar zij leeft in het bijzijn van haar twee zussen. Indien de verzorging van de buurvrouw zou wegvallen en geen andere personen zich meer over het kind zouden kunnen ontfermen dan beschouwt verweerder het overbrengen van het minderjarig kind naar België niet als een ideale oplossing doch wel “*het overleveren*” van de drie zussen aan de Ethiopisch autoriteiten.

3.8. De Raad kan hierbij niet vaststellen dat er sprake is van een cirkelredenering zoals verzoekster ten onrechte opwerpt in haar verzoekschrift. Nadat verweerder heeft geoordeeld dat het kind A.S.A niet in aanmerking komt voor een visum gezinshereniging, heeft hij duidelijk de visumaanvraag beoordeeld als een aanvraag tot het verkrijgen van een humanitair visum waarbij “*naar de situatie van het kind in kwestie wordt gekeken*”. Verweerder heeft vervolgens uitgebreid gemotiveerd aangaande deze situatie waarbij hij oog heeft gehad voor de argumenten die door verzoekster werden aangehaald. Het humanitair visum wordt dus duidelijk niet geweigerd omdat het kind A.S.A niet in aanmerking komt voor een visum gezinshereniging. Verzoekster kan de zin in de bestreden beslissing, “*Niettegenstaande deze schrijnende situatie die wij ten zeerste erkennen, zijn wij van mening dat het niet opportuun is drie kinderen uit hetzelfde gezin uit elkaar te halen enkel en alleen omwille van het feit dat betrokkene naar plaatselijk recht werd geadopteerd door M.C.*” niet dienstig uit zijn context rukken en hieruit afleiden dat verweerder haar visumaanvraag louter heeft beschouwd als een visumaanvraag omwille van adoptie. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de door haar gewraakte passage vervolgd wordt als volgt, “*Zoals ik reeds eerder in de vorige beslissing heb gesteld, kunnen adopties naar plaatselijk recht geen aanleiding geven tot het sowieso toekennen van een visum aan het kind in kwestie. Inzake een niet in België erkende adoptie of inzake een voogdij, zal naar de situatie van het kind in kwestie worden gekeken*”, waarna zoals reeds gezegd deze situatie ruim aan bod komt. De beoordeling door verweerder dat de kinderen zouden worden gescheiden als het visum aan A.S.A. wordt toegekend is bovendien pertinent en kan niet onderuit worden gehaald door het betoog van verzoekster dat niemand nog in staat is om voor A.S.A. te zorgen. Heden blijkt immers niet dat A.S.A. in haar land van oorsprong daadwerkelijk gescheiden leeft van haar zussen.

3.9. De Raad stelt vast dat het speerpunt van verzoeksters betoog bestaat uit een vergelijking van de bestreden beslissing met de eerdere weigeringsbeslissing van 24 maart 2014. Ze is van oordeel dat verweerder thans het geweer van schouder verandert en zich in bochten wringt om toch maar een negatieve beslissing te treffen. Hiermee toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat verzoekster bij haar visumaanvraag die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is tegemoet gekomen aan het in de eerdere weigeringsbeslissing van 24 maart 2014 vastgestelde gebrek aan bewijzen inzake opvang door familieleden, impliceert niet dat verweerder thans niet langer om andere reden kan oordelen dat het kind A.S.A. geen humanitair visum kan worden toegekend. Op grond hiervan kan ook geen tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing worden ontwaard. Elke aanvraag wordt door verweerder afzonderlijk beoordeeld, waarbij het gegeven dat aan een eerder weigeringsmotief wordt tegemoet gekomen, niet inhoudt dat verweerder geen ander weigeringsmotief meer zou kunnen hanteren.

3.10. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat het niet proportioneel is om A.S.A. weg te halen uit haar vertrouwde omgeving waar zij samenleeft met haar twee zussen. Verweerder geeft aan dat in het geval er niemand meer overblijft om de zorg voor deze kinderen op zich te nemen, het aangewezen is om ze “*over te leveren*” aan de Ethiopische autoriteiten. Verzoekster benadrukt nogmaals de schrijnende situatie van het minderjarig kind A.S.A., waarbij zij herhaalt dat er geen familieleden voorhanden zijn die de zorg voor de kinderen op zich kunnen nemen en dat de verzorging van de kinderen door de buurvrouw steeds moeilijker wordt. Tevens herhaalt zij het argument dat de zorg van de buurvrouw voor de twee andere kinderen draaglijker zou worden, indien het jongste kind naar België kan komen. Hiermee en met haar overtuiging dat ze geen serieus antwoord krijgt van verweerder en dat die zich in bochten wringt om toch maar een weigeringsbeslissing te nemen, toont verzoekster niet aan dat verweerder zich heeft bezondigd aan het treffen van een kennelijk onredelijke beslissing.

3.11. Verzoekster betoogt dat een weeshuis geenszins een goede oplossing voor de kinderen kan zijn, waarbij zij aangeeft dat mevrouw M.C. door een lokaal weeshuis werd gecontacteerd om geld over te maken. Uit het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde e-mailverkeer (stuk 3) blijkt niet dat het betrokken weeshuis een problematische opvangsituatie kent. Uit het e-mailverkeer blijkt ook niet dat het hoofd van het lokale weeshuis geld voor persoonlijke doeleinden zou vragen. Uit het e-mailverkeer blijkt eerder dat dit de kosten beschrijft voor het runnen van een weeshuis. Het komt de Raad niet

kennelijk onredelijk voor dat het hoofd van een lokaal weeshuis in Ethiopië om sponsoring vraagt aan M.C. uit België voor de opvang van weeskinderen in het weeshuis. Uit het e-mailverkeer kan niet worden afgeleid dat hij alvast geld vraagt voor A.S.A. en haar zussen. Alleszins, nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou A.S.A. in voormeld weeshuis terechtkomen. Er wordt in de bestreden beslissing niet meer aangegeven dan dat de kinderen, indien er geen andere opvangmogelijkheden meer zijn, kunnen worden overgedragen aan de Ethiopische autoriteiten. Deze autoriteiten kunnen vervolgens beoordelen welke opvangmodaliteiten zich voor de minderjarige kinderen opdringen. Dat het onwaarschijnlijk is dat A.S.A. en haar zussen in een weeshuis zullen terechtkomen, blijkt uit een afdruk in het administratief dossier van e-mailverkeer tussen M.C. en S.V.P., attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin M.C. een nieuw beleid van de Ethiopische overheid aanstipt en vervolgens stelt, *“Ik heb vernomen dat kinderen met tenminste 1 ouder, niet meer naar een weeshuis gebracht kunnen worden.”*

3.12. Verzoekster vraagt zich af of de kinderen er niet meer bij gebaat zouden zijn dat het jongste kind, A.S.A. naar België komt, maar dit volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. In de bestreden beslissing wordt nadrukkelijk de aandacht gevestigd op het belang voor A.S.A. om te vertoeven in haar vertrouwde omgeving, waar zij kan leven in het bijzijn van de enige twee dichte familieleden met wie zij nog een band heeft, met name haar twee zussen. Het gegeven dat verzoekster deze overtuiging niet deelt, maakt deze beoordeling nog niet kennelijk onredelijk. Hierbij dient de Raad te herhalen dat verweerder in het kader van een humanitair visum beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekster toont niet aan dat verweerder deze bevoegdheid op een kennelijk onredelijke wijze heeft uitgeoefend.

3.13. Verzoekster stelt zich de vraag waar het hoger belang van het kind aanwezig is in de bestreden beslissing. In deze benadrukt de Raad nogmaals dat verweerder van oordeel is dat het belang van het kind is gebaat bij een aanwezigheid in een vertrouwde omgeving, in het bijzijn van haar twee zussen waarbij zij desgevallend aan de Ethiopische autoriteiten kunnen worden overgedragen. Aldus werd wel degelijk een afweging gemaakt van het hoger belang van het kind A.S.A. Het enkele gegeven dat verzoekster het hiermee niet eens is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk te maken. Verweerder wijst in zijn nota ook terecht op de artikelen 5 en 21 van het Kinderrechtenverdrag. Deze strekken er respectievelijk toe op te roepen tot respect voor de rechten en verantwoordelijkheden van ouders en de ruimere familie om het kind leiding te geven overeenkomstig zijn of haar groeiende capaciteiten en te stellen dat interlandelijke adoptie kan worden overwogen nadat de mogelijkheden in het land van oorsprong van het kind zijn uitgeput. Verzoekster blijft in gebreke concreet aan te tonen waarom een opvang van A.S.A. in het land van herkomst waar ze kan vertoeven in de nabijheid van haar twee zussen niet in het belang zou zijn van A.S.A. of – anders gesteld – waarom het wel in het belang van A.S.A. zou zijn om haar weg te rukken uit haar vertrouwde omgeving en haar te scheiden van haar twee zussen met wie ze tot op heden heeft samengeleefd.

3.14. De Raad concludeert dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het minderjarig kind A.S.A. in casu geen humanitair visum kan worden toegekend. Zij toont niet aan dat verweerder onvoldoende aandacht zou hebben gehad voor het hoger belang van het kind, noch dat hij zijn ruime appreciatiebevoegdheid, waarover hij beschikt op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, op een kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA